

“Quina és la part més humana del dret? La penal i la matrimonial.”

Aquest és el raonament que es va fer l'advocat Llorenç Pellicer abans de decantar-se per aquestes dues vessants del dret. Es defineix a si mateix com un persona amb **“molta consciència social”** i, certament, les seves paraules donen fe d'un gran humanisme.

“Vaig acabar la carrera el 1979 i dos anys després, amb la promulgació de Llei del divorci, em vaig abocar de ple a l'estudi d'aquesta branca del dret, ja que conté una vessant humana que no es troba en altres camps: no és el mateix tancar un contracte mercantil que un conveni matrimonial, malgrat que els dos són contractes. Entenc que per portar temes matrimonials i de família ens cal una sensibilitat especial perquè es tracten problemes personals molt delicats; en definitiva, un trencament que canvia la vida d'una persona.”

Quan una parella arriba al seu despatx per tramitar la separació, **“els recomano que, en defensa dels seus interessos, cadascú tingui el seu propi advocat perquè encara que avui tot estigui clar, en el futur poder aparèixer problemes i, si no es pot arribar a un acord, evites que t'hagis de decantar per una de les dues parts. Jo només excepcionalment els porto tots dos.”** Els advocats que s'han encarregat de moltes separacions consideren que els apartats més espinosos són **“l'econòmic i els fills.”** Segons l'experiència d'en Llorenç **“hi ha un sector d'homes que s'oblida de les responsabilitats adquirides amb el fruit del matrimoni. És curiós que molts no exigeixen els drets, ni volen els deures, que poden tenir envers els fills. El més dolorós és veure com, de vegades, les dues parts utilitzen els fills com a moneda de canvi. Comentant-ho entre companys, hi ha qui creu que aquesta actitud depèn del nivell cultural. Personalment opino que això és bastant relatiu i que els mateixos problemes apareixen entre classes més i menys benestants.”**

La intervenció de l'advocat en una separació o divorci amb fills és més duradora perquè **“amb el pas del temps sempre s'han de fer modificacions de les mesures dictades en la sentència.”** Donat que una separació pot causar un fort trasbals en els fills, la intervenció de psicòlegs especialitzats podria ser molt útil: **“Seria l'ideal i, quan les circumstàncies m'ho han permès, ho he proposat i els he demanat col·laboració. El psicòleg et pot explicar com pot afectar la separació als fills i, per tant, pot aconsellar-te sobre la guàrdia i custòdia o el règim de visites més adient. D'aquesta manera, la petició que puguis fer al jutge -i que has decidit amb el teu client- et dona la tranquil·litat que l'opció triada és la millor per al benestar dels fills. Malauradament, no tots els jutjats poden disposar d'equips de psicòlegs com els jutjats de família de Barcelona.”**

A vegades un fill demana canviar el progenitor que en té la custòdia, la qual cosa condueix a una situació molt delicada: **“Com a professional has d'actuar de manera freda tot i que això no vol dir perdre la vessant humana d'intentar protegir el teu client i els fills. Ens hem trobat que, després d'estar batallant durant anys per la guàrdia i custòdia d'un fill, finalment aquest decideix canviar i anar a viure amb l'altra part. Aquesta actitud és molt difícil de fer entendre al pare o a la mare que en tenia fins ara la custòdia. T'adones que, a vegades, els motius que**

duen els fills a sol·licitar el canvi són purament egoistes i el que busquen és la comoditat i la vida fàcil -més llibertat, menys responsabilitat, menys control...” Ara bé, a ningú li agrada fer anar els menors davant del jutge: **“Al despatx, els pares sempre et pregunten si els seus fills hauran de comparèixer davant del jutge -si les dues parts en reclamen la custòdia- per decidir amb qui volen viure. Per evitar aquest mal tràngol, sempre hi ha una part que acaba cedint en tot el que calgui.”** I afegeix: **“Personalment crec que fer-los-hi comparèixer és cruel i insensat perquè, com es pot demanar a un menor si s'estima més el pare o la mare? Generalment els volen els dos i se'ls fa difícil entendre la ruptura. A més, cal tenir en compte que l'opinió d'un menor no és del tot objectiva, ja que la seva elecció pot ser molt manipulada per part dels progenitors, mitjançant una certa permissivitat, regals, etc.”**

El nostre convidat té comprovat que **“quan no hi ha acord, de vegades s'utilitza l'amenaça de reclamar la custòdia dels fills com a venjança a fi d'obtenir altres peticions. Fer aquesta coacció és molt fàcil, però fer-se càrrec de debò d'un fill, amb tot el que comporta, és un tema molt més seriós i no sempre s'hi està disposat.”** En aquest sentit les coses poden arribar molt lluny: **“El nostre sistema judicial és molt proteccionista envers la dona. Hi ha uns paràmetres molt marcats en el sentit que, generalment, és la figura de la mare qui es queda amb els fills, una pensió, el domicili conjugal, etc. Tant és així que alguns homes es permeten provocar demanant la custòdia dels nens sense realment desitjar-la, perquè ja saben que rarament se'ls concedirà.”**

D'altra banda, aquest proteccionisme fa que **“la Justícia difícilment reconegui la capacitat d'un pare de tenir la custòdia d'un fill menor, com si l'home, per naturalesa, fos incapaç de canviar bolquers i de criar i educar tot sol un fill.”** Davant d'algunes resolucions que es podrien considerar injustes, en Llorenç insisteix que **“els psicòlegs poden ajudar molt el jutge a l'hora de prendre una decisió perquè poden orientar-lo en allò que sigui més favorable per al menor. Així evitariem algunes resolucions judicials que, com a persona, t'espanten perquè no són adequades a la realitat de l'infant, però que, com a professional, les entens.”**

Si en Llorenç Pellicer s'ha centrat en el dret de família per l'humanisme que comporta, pel mateix motiu l'atrau el dret penal, que **“m'ha demostrat fins a quin punt els ciutadans vivim d'esquena a la realitat. Tot sembla benestar i no som conscients, ni sembla que ens interressi ser-ho, de com ho passen de malament algunes persones.”** Molts delictes es podrien combatre **“amb una millor qualitat de vida, amb la desaparició de les bosses de marginació i amb un retorn als valors ètics i morals que la societat està perdent.”** I matisa: **“El factor cultural dels individus també s'ha de tenir en compte, però no és fonamental. També hi ha delictes, com els anomenats de quant blanc, comesos per gent de cultura.”** La conversa amb en Llorenç encara es podria allargar molt més. Des d'aquesta pàgina li agraim les seves paraules així com ell agrairà **“sempre a Manel Brugarolas, advocat de Barcelona, que m'encomanés aquesta visió humanista del dret.”** I precisament de l'època d'estudiant recorda els noms de Lluís Puig Ferriol i Jesús Corbal.



“El dret penal m’ha demostrat fins a quin punt els ciutadans vivim d’esquena a la realitat”

Llorenç Pellicer - Sabadell (Vallès Occidental)